

[Pürschel.]

station til den og den Tid, og da jeg ikke kender Dem, saa er Kendetegnet det, at jeg bærer „Politiken“ sammenrullet i venstre Haand. Det er Kendetegnet — jeg nævner det til Ære for „Politiken“, der altsaa bruges som et godt Kendingsmærke for Folkefronten. Det er jo en af disse smaa morsomme, malende Enkeltheder, der kan være saa henrivende i saadan et stort Billede — naar Kenderen betragter det. Der tilbydes denne Mand 200 Kr. og fri Rejse, og da han siger, at han ikke er Kommunist, svarer man ham: Det bliver du nok, naar du kommer derned. Dette viser altsaa, at man ikke indskrænker sig til at hjælpe begejstrede unge Mennesker, der vil ned og kæmpe for deres Idé, men at det her drejer sig om det, der er det karakteristiske for Hvervningen: at det er det økonomiske Moment, der bestemmer Manden til at gaa i Krigstjeneste. Det er efter min Mening det, der er Kærnen i Hvervningen, og naar denne Kærne foreligger, bør det efter min Mening være Anklagemyndighedens Opgave at prøve, om det ikke vilde være muligt at faa skaaret igennem alle disse Fiksfakserier, at naa ind til Sagens Kærne og straffe denne ulovlige Hvervning som den Forbrydelse, den er.

Det med de falske Pas stemmer meget godt med de Oplysninger, der foreligger i den svenske Debat, hvor den for Udenrigsministeren talende oplyste et Tal paa svenske Emigranter, som var meget for lavt i Forhold til det Antal af Mænd, der her allerede efter de offentlige Meddelelser kan siges med Sikkerhed at være rejst ud fra Esbjerg. Man bruger altsaa i Sverige naturligvis den samme Trafik med falske Pas, denne Kombination af Legalitet og Illegalitet, som er Kommunismens Kendemærke, den Maade, hvorpaa den virker — noget, som den jo ikke paa nogen Maade lægger Skjul paa, men sætter en Ære i, lige saa vel som den sætter en Ære i at opdrage sine Medlemmer til at lyve bedst muligt for at klare enhver Mistanke væk fra Organisationen. Saaledes er Kommunismens Væsen, og saaledes møder vi det ogsaa under denne Sag.

At der i Spanien findes en Del Danske paa Folkefrontens Side — ja, det er der jo ingen Tvivl om. Et engelsk Tidsskrift, der bringer Oversigter fra mange Lande, bragte for nylig en Artikel, der hed „Spanish Cockpit“, og deri var Meddelelse om en international Brigade, som var organiseret. — Ja, nu kommer der noget, som jeg kunde tænke mig, den højtærede Udenrigsmini-

ster var interesseret i, og derfor vil jeg ikke forstyrre Ministerens Samtale. (Afbrydelse). Det var Hensynet. Der var deri Oplysninger om, at disse Folk var organiseret i nationale Batailloner og Kompagnier; der var følgende: Franske, Tyske, Belgiere, Polakker, Italienerne, Ungarere, Britter, Jugoslaver, Bulgarere, Schweizere, Rumænere, Amerikanere og Danskere. Nu kunde det jo interessere mig at vide, hvad den højtærede Udenrigsminister mener om, at det saaledes synes at være almindelig kendt, at der paa Folkefrontens Side deltager et dansk Kompagni. Denne Brigade har udgjort den afgørende Styrke i Madrids Forsvar — siges der.

Ad anden Vej har jeg faaet oplyst, at Centret for Mennesketransporten til Spanien, Menneskeeksporten til den spanske Borgerkrig, er Perpignan i Sydøstfrankrig; der forsynes disse Folk med spanske Pas, hvilket jo stemmer med den Oplysning, som den højtærede Justitsminister fremsatte. Derved bliver de altsaa til nødlidende Spaniere; saa gaar de videre derfra over Grænsestationerne Cerbère og Perthus; der nævnes ogsaa en tredje, som jeg imidlertid ikke har kunnet finde paa Kortet og derfor ikke nævner her. Der er det interessante Moment ved denne Lejr, at officielt gaar Lejren for en Hjelpeforanstaltning for de nødlidende Spaniere, og disse Lejre opretholdes, finansieres, efter hvad der er mig meddelt, af Solidaritetsfonden i Paris. Dette er for saa vidt interessant, som det er den Fond, til hvilken de Penge er sendt, som er samlet her hjemme under det ærede Medlem Hr. Hedtoft-Hansens glørværdige Ledelse. Disse Penge er ganske vist sendt derned med den Klausul, at de skal anvendes til Fordel for nødlidende Spaniere. Nu er der jo mange Former for Nød. Man kunde jo godt tænke sig med den øjeblikkelige Sindstilstand, at Spanierne vilde blive betragtet som værende nødlidende, hvis de savnede de simpleste Hjælpe midler til at udrydde Præster og Nonner og Munke med. Men Værdien af Garantien belyses i øvrigt af den Tale, som Hr. Litvinoff holdt ved den ottende ekstraordinære Krongres i Sovjet-Rusland, refereret i „Journal de Moscou“ 1. December 1936. Der sagde Hr. Litvinoff:

„Vor Unions Befolkning har tilkendegivet sin levende Sympati for den røde Front i Spanien ved sine offervillige Indsamlinger til Fordel for Spaniens Kvinder og Børn,“

— det er det smukke humane Formaal, der her træder frem —